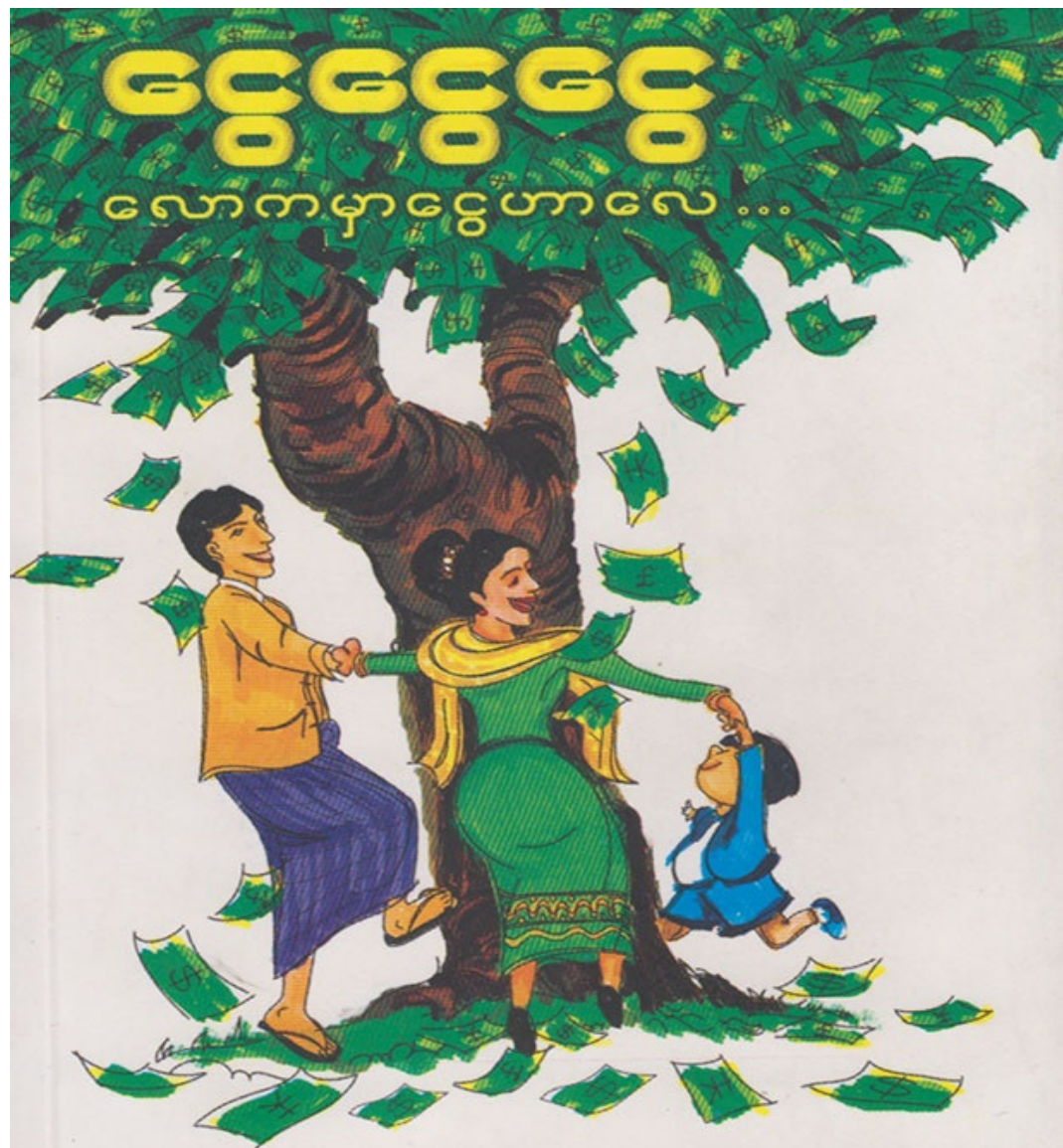

ငွေငွေငွေ

လောကမှာငွေဟာလေ...

ကြည်မင်း

ဒုတိယအကြိမ်

လောကနှင့်ငွေအကြောင်း (ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် စာရေးသူ၏ အမှာစာ)

၁

‘ဘာသာပြန်’ ဟု ဖြစ်နေရမည့် စာအုပ်အတွက် အမှာစာသည်
‘ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာစာ’ သာ ဖြစ်ရပါမည်။ သို့သော် ဤစာအုပ်ပါ
အကြောင်းအရာများကို ကြည့်လျှင် Rober Kiyosaki ၏ Rich Dad, Poor Dad ကို
အချိန်ယူ ဖတ်ရှုပြီးနောက် သင့်သလို ပြန်ရေးပြထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်နေ သည်ကို
တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ‘ဖေချမ်းသာနှင့် ဖေပညာ’ ဆိုသော
ခေါင်းစဉ်အစား (ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့သော သီချင်းတစ်ပုဒ်၏
အစပိုင်းဖြစ်သည့်) ‘ငွေ . ငွေ . ငွေ . . .လောကမှာ ငွေဟာလေ’ ဟု
အမည်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

J

မူရင်း စာအုပ်၏ အဓိက အချက်မှာ ကီယိုဆာကီ တီထွင်သော Momey
Game ခေါ် ကစား ပွဲအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ငွေကြေး စီမံခန့်ခွဲခြင်းကို
ကစားပွဲအသွင်ဖြင့် သင်ကြားပြသခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအပိုင်းများသည် လေးနေပြီ
မြန်မာပရိသတ်နှင့်လည်း စိမ်းနေသောကြောင့် ကျွန်တော် ထည့်မရေးသလောက်ပင်
ဖြစ်သည်။ ထိုအစား ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးသည်များကို ရောမွှေပေးလိုက်သည်။
မူရင်းအာဘော်ကို အရင်းတိုင်း သိလိုကြသူများကတော့ ကျွန်တော့်မူကို
သဘောတွေ့ကြမည် မထင်။ သို့သော် မူရင်းကို အတိအကျ

ဘာသာပြန်ပေးထားသော စာအုပ် များက ကျွန်တော့်ထက် နှစ်နှစ်လောက် စောပြီး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပြီးကြပြီဖြစ်၍ အားနာခြင်းတော့ မဖြစ်မိပါ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် နားလည်သလို ပြန်ရေးပြလိုက်ခြင်းကို နှစ်သက်မည့်သူများ အတွက်သာ ကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်မိပါသည်။

၃

ကျွန်တော်သည် လူပျင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါကြောင်း ဝန်ခံရဦးမည်။ စာရေးရန် အလွန်ပျင်း သည်။ စိတ်မပါလျှင် ရေးလက်စကိုပင် ဆုံးအောင် ဆက်မရေးဘဲ ဖတ်စရာ တစ်ခုခု ထရှာတတ်သူ ဖြစ်၏ ။ ဝန်ထမ်းဘဝမှ အငြိမ်းစားယူသောအခါ စားဝတ်နေရေးအတွက် စာရေးခြင်း အလုပ်ကိုပင် အားကိုးရတော့မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာသည့်တိုင်ပင် ကျွန်တော် စာရေးရန် ပျင်းနေဆဲ ဖြစ်၏ ။ ယခင်ကထက်ပင် ပိုပြီး ပျင်းကြောသန်လာသေး၏ ။ ဤသည့်ကိစ္စအတွက် (ကျေးဇူးရှင်ဟု ပြောပြော၊ တရားခံဟု ပြောပြော၊ ကြိုက်သလို ပြောနိုင် ယူနိုင်သည့်) လက်သည်မှာ ဤစာအုပ်၏ မူရင်းရေးသူ ကီယိုဆာကီ ဖြစ်ပါသည်။

ဝန်ထမ်းအဖြစ် ၃၆ နှစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ကျောင်းဆရာမျှသာ ဖြစ်ပြီး စာရေးခြင်းမှ လွဲ၍ အခြား အပိုဝင်ငွေလည်း မရှိခဲ့လေရာ အငြိမ်းစားယူချိန်တွင် ကရုဏာကြေး ချီးမြှင့်ငွေ ၃ သိန်း မပြည့်တပြည့်နှင့် လစဉ်ဝင်ငွေ ၇၀၀၀ မပြည့်တပြည့်သာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် စာတွေ ရေးဖြစ်သည်။ လုံးချင်းလာအပ်သမျှတွေကို လက်ခံခဲ့သည်။ ဂျာနယ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ အပြိုင်းအရိုင်း ထွက်လာသော ကာလနှင့် ကြုံ၍ လည်း လာတောင်းသမျှကို မပျက် မကွက် ရေးပေးခြင်းဖြင့် အတော်ကြီး ဟန်ကျခဲ့သည်။

ဤလို ရေးစီးရေလာကောင်းမှုမျိုးကို ရှေ့လျှောက် မြနေလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်သင့် ကြောင်း လူတိုင်း သိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လို စာရေးဆရာမျိုးမှာ

တစ်သက်လုံး လက်ဖျားငွေသီး နေမည့် အမျိုးအစား မဟုတ်။ ရေထမ်းသမားတို့၊ ဆိုက်ကားသမားတို့လို လုပ်ခွင့်ရခိုက်၊ လုပ်နိုင် ခိုက်သာ စားနိုင်သောက်နိုင် ရှိမည်။ ထို့ကြောင့် ပုံမှန်ဝင်ငွေ တစ်ခုကို ဖန်တီးထားရမည်။

၄

ပုံမှန်ဝင်ငွေကို ဘယ်လို ဖန်တီးရမလဲဟု စဉ်းစားသောအခါ ကီယိုဆာကီ၏ လိမ္မာသူသည် ငွေကို ခိုင်းစားသည်ဟူသော အဆုံးအမကို သတိရလိုက်ပါသည်။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ လုပ်ငန်း သစ်တစ်ခုအတွက် ငွေလိုနေသည့် မိတ်ဆွေရင်း တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကူညီရန် တာဝန်ရှိနေသည်။ အလွန်တရာလည်း ဖြောင့်မတ်သူဖြစ်ရာ ကြိုက်သလောက်ယူ၊ ပေးနိုင်တော့မှ ပြန်ပေးဟု ပြောကာ စုဆောင်းထားသမျှ စာမူခများကို ပေးလိုက်ပါသည်။ သူက မယူ၊ သူ့စည်းကမ်းကို လိုက်နာမှသာ ယူမည်ဟု ဆိုသည်။ အတိုးပေးမည်၊ အတိုး မယူဘူး ဆိုလျှင် အကူအညီကကို လက်မခံတဲ့။ ဤလို ကိစ္စများကို ကျွန်တော် ဘာမှ မသိ။ ကျွန်တော်က အတိုးမဲ့ ကူညီဖို့ အတင်းအကျပ် ပြောသည်။ သူက လက်မခံ။ ဒီကာလမှာ ဆွေမျိုးသားချင်း အရင်းတွေဆီ ကတောင် အတိုးမဲ့ မပြောနှင့်၊ တစ်ဆယ်တိုးနှုန်းမျိုးတောင် အပေါင် မပါလျှင် မရ။ နောက်ဆုံး တော့ သူက ကျွန်တော် တိုက်တွန်းလွန်း၍ အလွန် သက်သာသော နှုန်းတစ်ခုဖြင့် ယူသွားပါသည်။ ထို့အတွက် ကျွန်တော်၏ နေရေး၊ စားရေးမှာ မပူရတော့။ ထိုအချိန်မှ စပြီး ကျွန်တော် အပျင်းဇာတ် ဝင်သွားပါတော့သည်။

၅

အငြိမ်းစား ယူရန် လျှောက်ထားစဉ်က မိခင်ဌာန (တက္ကသိုလ်) အတွက် အကူအညီ လိုအပ်ပါက စေတနာ့ဝန်ထမ်း လာကူပေးပါမည်ဟူ၍

ကတိပေးခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူခဲ့ သော ဘာသာရပ် အများစုမှာ အစားထိုးနိုင်သော်လည်း စီးပွားရေးပညာကျတော့ အစားထိုးရမည့် သူ မရှိ။ ထို့ကြောင့် နှစ်စဉ် ပြန် စာသင်ပေးနေရဆဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်စဉ် ပြန် စာသင်ပေး နေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် GDP, GNP, Elasticity, Production, Constraints, Economic Policy ဆိုတာတွေနှင့် လုံးထွေးနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

မနေ့ကပင် ပီကင်းအိုလံပစ်ပွဲတော်ကြီး ပြီးသွားခဲ့သည်။ တစ်နာရီခွဲကျော်ကျော် အချိန်ယူ ကျင်းပခဲ့သော ပီတံပွဲကြီးမှာ အံ့မခန်း ရှိလှသည်။ အင်အားကြီးမှု၊ စီးပွားရေး တိုးတက်မှုနှင့် ပြည်သူ့ ဘဝ တိုးတက်လာမှုတို့ကို ကောင်းကောင်းကြီး အသားယူပြသွားသောပွဲ ဖြစ်သည်။ ဖွင့်ပွဲတုန်းက လည်း ဤလိုပင် ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ပြခဲ့ပြီးပြီ။ နောင် လေးနှစ်အကြာဖြစ်သော ၂၀၁၂ တွင် လန်ဒန် အိုလံပစ်ကို ကျင်းပဦးမည်။ တစ်ခု ကျိန်းသေပြောနိုင်သည်မှာ လန်ဒန်ပွဲသည် ပီကင်းပွဲ၏ ခမ်းနားပြည့်စုံ ထယ်ဝါမှုကို မမီနိုင်ဟူ၍ ပင်။ ဘာကြောင့်နည်း။ တိုင်းပြည်၏ ဝင်ငွေကို ခန့်ခွဲသုံးစွဲ ရာတွင် ကျင့်သုံးသော မူကြောင့်ဟု (စီးပွားရေးမျက်စိဖြင့် ကြည့်ပြီး) ပြောရပါမည်။ လန်ဒန်တို့၊ ဝါရှင်တန်တို့၊ ကင်ဘာရာတို့မှ အတိုက်အခံပါတီတွေ လွှတ်တော်ထဲ၌ ရှိ၏ ။ ဖွင့်ပွဲ၊ ပီတံပွဲအတွက် ကိစ္စမှာ လွှတ်တော်တွင် အတော် အချေအတင် ဖြစ်ကုန်မည်။

၆

စီးပွားရေးမျက်စိဆိုသည်မှာ ဘာအကွက်မှာ ဘာခလုပ် နှိပ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက် ပွမည် ဟု မြင်တတ်ခြင်းမျိုးလောက် သေးသေးဖွဲဖွဲလေး မဟုတ်ပါ။ ဒါက ကုန်သည်ပွဲစား အမြင်လောက် သာ ရှိသေးသည်။ စီးပွားရေးပညာရှင်သည် GDP, GNP တို့ကို ကြည့်ပြီး အားလုံးကို မြင်သည်။ ဘတ်ဂျက်ကို ကြည့်ပြီး အားလုံးကို မြင်သည်။ တိုင်းပြည်ဝင်ငွေကို သုံးစွဲရန် လျာထားချက်ကို ကြည့်ပြီး လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေးမှ အစ ရှေ့အလားအလာတွေအထိ မြင်သည်။

ကျွန်တော်သည် စီးပွားရေးပညာရှင် မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍
ကျောင်းသားများ အတွက် ဖတ်မှတ်လေ့လာရင်းက အခြေခံလောက်သာ သိလာသူ
ဖြစ်ပါ၏။ ထိုမျှလောက်ကလေး သိခြင်းကပင်လျှင် အတော်အကျိုးများပါသည်။
စီးပွားရေးပညာကိုလည်း လေးစားလာမိပါသည်။

ရောဘတ် ကီယိုဆာကီ ပြောပြခဲ့သော ဝင်ငွေ ထွက်ငွေ သဘောများ၊
ဝင်ငွေကို ခန့်ခွဲပုံ သဘောများမှာ တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံး၏ စီးပွားရေးကို
ထိန်းကျောင်းမှုများ၊ ဗဟိုဘဏ်၏ အခန်း ကဏ္ဍ စသည်တို့နှင့် စာလျှင်
ဘာမျှမပြောပလောက်ပါ။ အမှန်တော့ ရည်ရွယ်ပုံချင်းလည်း မတူပေ။
ကီယိုဆာကီက ဝင်ငွေ မနိမ့်သော်လည်း ငွေကြေးအပေါ် သဘောထားပုံ မှားနေ၍
(financial literacy မရှိ၍) ကြွေးတင်ကျွန်ဖြစ်နေကြသူများ၏ လွတ်မြောက်ရေးကို
ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးချင်း စီးပွားရေးမှာ တကယ်လည်း အရေးကြီးသော
ကိစ္စဖြစ်နေသည်။ ထိုအသိကို မျှဝေလို၍ ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၇

ဤ ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်း ဖြစ်မြောက်လာရန်အတွက်
တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ကြိုးစား သော ကိုကြည်ရွှန်း (Wisdom House) ကို
ထိပ်ဆုံးမှာထား၍ ကျေးဇူးစကားဆိုရပါမည်။ ဒုတိယ အနေဖြင့်ကား
ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေခြင်းကို ခွင့်ပြုသော (ပထမထုတ်ဝေသူ) ဇော် စာပေဖြစ်
သည်။ ကျန်သူများကိုကား ပထမ နှိပ်ခြင်း၏ အမှာစာတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကြည်မင်း

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၆ ရက်။

ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် အမှာစာ

ကျေးဇူးစကားကို အရင်ဆိုရပါမည်။ ဤစာအုပ်၏ မူရင်းကို ထွက်စကပင် ဝယ်ယူပြီး ကျွန်တော့်အား ဖတ်ရှုစေသူမှာ မန္တလေးမြို့မှ စာရေးဆရာ ညိုထွန်းလူ ဖြစ်၏။ မြန်မြန် ဘာသာ ပြန်လိုက်ရန် သူက တိုက်တွန်းသော်လည်း တစ်ခေါက်ဖတ်ကြည့်ပြီး သိပ်စိတ်မပါ၍ ချထားခဲ့ပါ သည်။ နောက်တစ်နှစ်ကျော်ကျော် အကြာတွင် ပြန်ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြန်ရေး ကြည့်လျှင် ရနိုင်တာပဲဟု သဘောပေါက်ကာ အခန်းဆက်ဆောင်းပါးအသွင်ဖြင့် ရေးခဲ့ပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးများကို ကြော်ငြာနှင့် ဈေးဝယ်လမ်းညွှန် မဂ္ဂဇင်းက စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်၍ ထည့်သွင်းပေးခဲ့ပါသည်။

မိုးဆမ်းပန်းဂျာနယ်မှ ဦးဇော်မင်းအေးက ဆောင်းပါးများအပြီး မရေးရသေးသည့်အချိန်မှာ ပင် လာရောက်ဆက်သွယ်ပြီး စာအုပ်ထုတ်လိုကြောင်း ကမ်းလှမ်းပါသည်။ နှစ်ဦး၊ သုံးဦးတို့က ဘာသာပြန်ပြီး ထုတ်ဝေရန် ပြင်ဆင်နေကြပြီဟု ဆိုသည့်တိုင် သူက ဇွဲမလျှော့ပါ။ ထိုစဉ်အချိန်က ကျွန်တော့်မှာ အစိုးရအလုပ်တာဝန်ဖြင့် အထူးအလုပ်များနေခဲ့ရာ မဂ္ဂဇင်းအတွက်ဟူ၍ တာဝန်ခံ ယူပြီး မရေးလျှင် ပြီးအောင် ရေးဖြစ်တော့မည်မဟုတ်သောကြောင့် မဂ္ဂဇင်းမှာပင် ပြီးဆုံးသည်အထိ ဆက်ရေးရပါသည်။

မူရင်းစာအုပ်တွင် အခြေခံမှာ စာရေးဆရာ ကီယိုဆာကီ မူပိုင်တီထွင်ထုတ်လုပ်သော (မိုနို ပိုလီကစားပွဲနှင့် ဆင်ဆင်တူသည့်) မန်းနီးဂိမ်းခေါ် ငွေကြေးကစားပွဲ ဖြစ်ပါသည်။ စီးပွားရေး လုပ်ကိုင်မှုများနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဓိကထား၍ ဆွေးနွေးသည်မှာ ဝင်ငွေအခြင်းအရာ၊ ထွက်ငွေ အခြင်းအရာ၊

ပိုင်ခွင့်နှင့် ကြွေးမြီ၊ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သော ပိုင်ခွင့်နှင့် အမာခံအက်ဆက်များအကြောင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ မန်းနီးဂိမ်းသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် အလှမ်းဝေးနေ၍ ချန်တန်ချန်၊ ဖော့တန် ဖော့ခွဲပါသည်။ မူရင်းစာအုပ်တွင် စာရေးဆရာက အဓိကပြောချင်သည့်အရာဟု ကျွန်တော် ထင်သည့် ငွေရဲ့ကျွန် လုပ်မလား၊ ငွေရဲ့သခင် အဖြစ် နေမလား ဆိုသော အချက်ကိုပဲ ကျွန်တော့် အမြင်များ၊ အတွေ့အကြုံများ စွက်ကာ ရေးခဲ့ပါသည်။

ဆရာညိုထွန်းလူ၊ ကြော်ငြာနှင့် ဈေးဝယ်လမ်းညွှန် မဂ္ဂဇင်းမှ ဒေါက်တာ နေဝင်းမောင်နှင့် မိုးဆမ်းပန်းဂျာနယ်မှ ဦးဇော်မင်းအေးတို့အား ကျေးဇူးတင်ပါ၏ ။

ကြည်မင်း

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၈ ရက်။

*

စာရွက်ပေါ်မှ ဘဝရုပ်ပုံကား

ကံကောင်းထောက်မမှုကြောင့်လား မသိပါ။ ညနေက ကျွန်တော့်
ညာဘက်တွင် သွေးချင်းချင်းနီခဲ့သည်။ ကားတံခါးကို အလျင်စလို ပိတ်လိုက်ရာမှ
လက်ချောင်းများတွင် ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ စာအုပ်ဆိုင်ပေါ်
ရောက်၍ မီးရောင်နှင့် ကြည့်တော့မှ လက်ချောင်းများတွင် သွေးတွေရဲနေသည်ကို
တွေ့ရ၏။ လက်ခလယ်နှင့် လက်သူကြွယ်ထိပ်ဖျား အဆစ်အလွန်မှာ
ကွဲထွက်သွားသည်။ ဟင်းဒီးပလပ် ဝယ်ကပ်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ရသည်။
လက်ချောင်းတွေ တော်တော်နှင့် သုံးရဦးမည်မထင်။ ထို့ကြောင့် စာရေးစားပွဲပေါ်မှ
ဖိုင်တစ်ခု ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဘာတွေ့တွေ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ပို့ထားသည့်
စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖိုင်တွဲ လျက်သား တွေ့ရလိုက်ပါ၏။

ဤစာအုပ်ကို လွန်ခဲ့သော ၆ လလောက်က ရပါသည်။ ဖတ်ကြည့်ပြီး
ကြိုက်သွားသည်။ ငွေကြေးစီမံချက်ဖြင့် ချမ်းသာနည်းဟု ဆိုထားသဖြင့်
သူဌေးဖြစ်နည်း စာအုပ်ရိုးရိုးဟု ထင်ထားရာမှ ငွေကြေးစီမံမှု အတတ်ပညာစာအုပ်
ဖြစ်နေ၍ ပင်။ သူ့ခေါင်းစဉ် အပြည့်အစုံကို ကြည့်လျှင်ပင်
စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ RICH DAD, POOR DAD-What the Rich Teach Their
Kids About Money. That the Poor and Class Do Not! တဲ့။

သားသမီးများကို ကျောင်းထားကြသောအခါ မိဘတွေ၊ အထူးသဖြင့်
ပညာတတ် မိဘတွေ က Study hard get good grades and you will find a high
paying job with great benefits. ဟု ဆုံးမလေ့ ရှိကြသည်။ စာကြိုးစား၊

အမှတ်ကောင်းကောင်း ရအောင်လုပ်၊ လခ ကောင်းကောင်းရမယ်၊
ပင်စင်ကောင်းကောင်းရမယ်။

စာအုပ်ကို ဖတ်နေရင်းက စာမျက်နှာများပေါ်တွင် မှတ်ဆိတ်ဖြူဖြူ၊
ဆံပင်ဖြူဖြူ၊ မေးရိုး ကြီးကြီးနှင့် ပြတ်သားသောမျက်လုံးများ ရှိသည့်ပင်စင်စား
အဘိုးကြီးတစ်ဦး၏ ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်ပါတော့သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက်
မဟုတ်သော်လည်း ပညာထက်မြက်သူ၊ ဘဝ ရေစီးတွင် ဆန်တက်ရမည်ကို
မကြောက်တတ်သူ . . .။

ကျွန်တော့် အဖေ။

ပညာဟူသည် မြတ်ရွှေအိုး

ကျွန်တော့်အဖေ၏ အဖေဖြစ်သော အဘိုးကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးပါ။
အဖေ လေးငါးနှစ် သား အရွယ်မှာပင် အဘိုး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ အဖေက
ကျွန်တော့်ကို ပညာကြိုးစားဖို့ သိပ်မပြော၊ ပြောစရာ မလိုသူဖြစ်နေ၍
မပြောခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မပြောသော်လည်း အဖေဝါဒကို ကျွန်တော်
သိပြီးသားပါ။ စာကြိုးစား၊ ထူးထူးချွန်ချွန်လုပ်၊ ဘွဲ့ရရင် အလုပ်ကောင်းကောင်း
ရမယ်၊ ဘဝမှာ လုံခြုံမယ် . . .။

အဖေ လူလားမြောက်ချိန်၊ ပညာသင်ချိန်အထိသာ
အဘိုးအသက်ရှင်နေခဲ့သေးလျှင် အဖေ ကို အဘိုးက ဘယ်လို ဆုံးမမည်နည်း။
အဘိုးသည် စာမတတ်။ ထို့ပြင် ကုန်သည်၊ ကုန်သွယ်လူမျိုး အဖေတို့
လူလားမြောက်ချိန်က ကိုလိုနီခေတ် ဖြစ်သည်။ စာရေးဖြစ်ဖြစ်၊ ရုံးလုပ်လုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊
အစိုးရ အလုပ်ကလေးများ တစ်ခုခုလောက် ရလိုက်လျှင် ပြီးပြီ။ သစ်တစ်ပင်ကောင်း
ငှက်တစ်သောင်း ခိုရုံ ပင်။ သို့တိုင်အောင် အဘိုးသည် သူ့သားကို ပညာသင်ဖို့၊
အတန်းပညာတွေ အောင်ပြီး အစိုးရ အလုပ်ဝင်လုပ်ဖို့ လိုင်းချပေးပါမည်။ ကျွန်တော်

သံသယရှိပါသည်။

ပညာတတ်လျှင် လူရာဝင်သည်။ အစိုးရအလုပ်သည်
ဂုဏ်ရှိသည်ဟူသော အတွေးအခေါ်သည် ကျွန်တော်တို့ လူ့ဘောင်ကို
ကြီးစိုးခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့အတူ ငွေရှိလျှင် သူကြီးနားရွက် တက်ဆွဲ လို့ ရသည်ဆိုသော
ဆိုရိုးစကားကလည်း ရပ်ထဲရွာထဲမှာ တွင်ကျယ်ဖူးသည်။

စာမေးပွဲ တစ်ခါမျှ မကျဖူးသော အဖေသည် ဆင်းရဲချို့တဲ့စွာ
ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည့်တိုင် အသက် ၁၇ နှစ်တွင် ဆယ်တန်းအောင်ပါသည်။
ထိုခေတ်တုန်းက တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ဖို့ ခက်လှပါသည်။ အရာရှိ သားသမီး၊
ဝင်ငွေကောင်းသော ဝန်ထမ်းများ၏ သားသမီးနှင့် လူကုံထံ သားသမီးများသာ
ရန်ကုန်သွား ကျောင်းတက်နိုင်ကြသည်။ ဆွေမျိုးတွေအိမ်မှာ ထမင်းစား ကျွန်ခံ
ဘဝဖြင့် ရုန်းကန်ရသော မိဘမဲ့ သားတစ်ယောက်အဖို့ ဆယ်တန်းအောင်သည်ကပင်
များလွန်း၊ မြင့်လွန်းနေလေပြီ။ ပြီးတော့ ညီနှစ်ယောက်ကို ဆက်လက်ထောက်ပံ့ဖို့
ရှိနေသေးသည်။ ဤသို့ ဖြင့် ကျွန်တော့်ဖခင်သည် ရုံးစာရေး ဖြစ်ရရှာလေသည်။
ကိုလိုနီခေတ် လစာတော့ ကျွန်တော် မသိ။ လွတ်လပ်ရေးခေတ်မှာတော့ လစာရင်း
၇၀ ကျပ်နှင့် ရှားပါးစရိတ်ခေါ် ထောက်ပံ့ငွေ ၅၆ ကျပ်၊ ပေါင်း ၁၂၆ ကျပ်။

ကျွန်တော် ခုနစ်နှစ်သားလောက် ရောက်တော့
ထိုရုံးစာရေးအလုပ်ကလေးပင် ပြုတ်သွား ပြန်၏ ။ အဖေက လက်လျှော့တတ်သူ
မဟုတ်ဟု ပြောခဲ့ခြင်းမှာ သူ၏ ဘဝတိုက်ပွဲများကို သိထား သောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။ အလုပ်ပြုတ်တော့ အပေါင်းအသင်းများ အားကိုးနှင့် ကုန်သည်လောက
ထဲ ဝင်သည်။ ဂျစ်ကားတစ်စင်းကို ၂၀၀၀ ကျပ်လောက်သာ ပေးရသော အချိန်တွင်
လစဉ်ဝင်ငွေ ထောင်နှင့်ချီဝင်လာသည်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ်
တိုးချဲ့ပြီး ဘဝသစ် စမည်ပြင်ဆင် ဆဲမှာ မလွန်ဆန်နိုင်သူ ဆွေမျိုးများက
အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်းသဖြင့် ယခင်ရာထူးမှာ ပြန်ခန့် သည်ကို
လက်ခံလိုက်ရသည်။ ၁၂၆ ကျပ်စား စာရေးလေး၊ နောက်တော့ ၁၈၅ ကျပ်စား

စာရေး ကြီး၊ ဒါမျှသာပါပဲ။ ဆယ်တန်းအထ ထိပ်ဆုံး သုံးနေရာတည်းမှာ အမြဲပါဝင်ခဲ့သူသည် စာရေးလေး နှင့် ဘဝစပြီး စာရေးကြီးနှင့် ဘဝဆုံးသွားသည်။

ကျွန်တော့် အဖေကို သတိအရဆုံးမှာ အဖေအသက်အာမခံငွေတွေ ထုတ်စဉ်က ဖြစ်သည်။ ဝန်ထမ်းသက် နှစ် ၄၀ အတွင်း စုလာခဲ့သော ငွေများကို တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း ရလိုက်သည်။ သုံးထောင်။ အများကြီးပဲနော်ဟု ကျွန်တော်က ကျွန်တော် သိနေ မြင်နေသည့်အတိုင်း ပြောလိုက် တော့ “ရှုံးတာပေါ့ကွာ၊ ဖေဖေ ဒီငွေတွေကို စုတော့ ရွှေဈေးက တစ်ရာဈေး” ဟု ပြောပါသည်။ ငွေတွေ ပြန်ထုတ်ရချိန်မှာ ရွှေက ၁၅၀၀ ကျပ်ဈေး ဖြစ်နေလေပြီ။

နောင်ရေး

အဖေ့ကို သတိရမိရင်းက နောင်ရေးဟူသော စကားလုံးကို သတိရမိပြန်သည်။ လူနှင့်အပူ ဒွန်တွဲစမြဲ။ သိပ်ငယ်တုန်းကတော့ မုန့်မစားရမှာ၊ ဆရာမရှေ့ စာမရမှာ ပူခဲ့ရသည်။ အလုပ်ရှာချိန် တန်တော့ အလုပ်မရမှာ ပူရသည်။ ပြီးလျှင် တရားမကျင့်နိုင်မှာ ပူရဦးမည်။

ဆိုခဲ့ပြီးသော အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကို ဖတ်ရတော့ အမေရိကန်တွေမှာလည်း နောင်ရေးအပူက တော်တော်ကြီးကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ အစိုးရဝန်ထမ်းတွေမှာ ပုံမှန် ရန်ပုံငွေ စုကြရသည်။ အငြိမ်းစားယူပြီးချိန်အထိ ဆက်လက် အသက်ရှင်နေသေးလျှင် မသေထမင်း၊ မသေဟင်း ကလေး စားရရန် ဖြစ်သည်။ ဤလိုပင်စင်အတွက် ငွေကြိုစုဖို့ကိုလည်း ၁၉၆၀ ကျော်ကျော်ပိုင်းကျမှပင် မျက်စိပွင့်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့၏ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းတွင် ပင်စင် မရှိ။ ယနေ့ လူလတ်ပိုင်းဝန်ထမ်းတို့၏ တစ်ဝက်လောက်က ပင်စင်စုငွေ လုပ်ထားကြဖို့ မစဉ်းစားကြ။ အစိုးရ၏ လူမှုဖူလုံရေး ထောက်ပံ့မှုများက လျော့ကျလာနေသည်။ ဈေးနှုန်းတွေက တက်လာနေ သည်။ ပင်စင်လစာကလည်း

ဒေါ်လာ ၁၀၀ မှ အများဆုံး ၄၀၀ သာမို့ မဖြစ်စေလောက်။

တချို့တွေက သူတို့အသက်ကြီးလာလျှင် လူအိုရုံတွေမှာ သွားနေကြဖို့ စိတ်ကူးသည်။ ဘိုးဘွားရိပ်သာ ဆိုပါစို့။ သူတို့ဆီက ဘိုးဘွားရိပ်သာတွေသည် နှင်းဆီကုန်း မဟုတ်။ ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်းအဖြစ် ထူထောင်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သားသမီးတွေ အားမကိုးရလို့လားဟု မေးချင်ကြပါလိမ့်မည်။ သူတို့မှာ မိဘက အထက် တန်း (၁၂ တန်း) အထိသာ တာဝန်ယူကျောင်းထားပေးလေ့ ရှိပါသည်။ တက္ကသိုလ်တက်ပြီဆိုလျှင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရသည်။ မိဘက ထမင်းအလကား မကျွေးတော့။ ကျွေးစရိတ်ပြန်ယူသည်။ အတုံ့အလှည့်ပဲ ဆိုပါစို့။ မိဘတွေ ကြီးလာတော့လည်း သူတို့ပင်စင်၊ သူတို့စုငွေနှင့် ပစ်ထားလိုက် ကြတော့သည်သာ။ အိမ်ပေါ်တင်ထားလျှင်လည်း ကျွေးမွေးခ ယူမည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အိုဆင်းရဲ ဖြင့် ဆင်းရဲနေကြသူများကို သူတို့နိုင်ငံတွေ၏ လူလတ်တန်းစား အနိမ့်လွှာ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ မှာ တွေ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါတွေကို ကြည့်တော့ ကိုယ့်နိုင်ငံက တကယ့် ရတနာရွှေမြေဖြစ်နေသေး၏ ။ ပြစ်တင် မစောပါနှင့်။ သူ့အရပ်နှင့် သူ့ဇာတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆင်းရဲခြင်းက အိမ်ရှေ့တံခါးသို့ လာခေါက် သောအခါ မေတ္တာစေတနာတို့သည် ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ပြေး ဝေးလွင့်သွားတတ်ကြသည်သာ တဲ့။ ဘယ် ပညာရှိ ပြောခဲ့ဖူးသော စကားပါလိမ့်။ ကြားရတာ ခါးလှသည်။ သို့သော် အမှန်တရား ဟူသည် ခါးသီးအေးစက်လှသည်မှာ ဓမ္မတာ။ ထိုခါးသီးသော အေးစက်သော အမှန်တရားတို့သည် ကာလ ယန္တရားကို စီးလျက် သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်လာနေလေပြီဟု ကျွန်တော်ခံစားရသည်။ ရိုးရိုး သားသား ရုံးစာရေး လုပ်စားနေသော သားကြီး၏ အိမ်ထောင်စုသို့ အလည်သွားလျှင် သူတို့ခမျာ စွန့်စားခြင်းကြီးကြီး တစ်ခုမပြုဘဲ မိခင် ဖခင်တို့ကို ဆီပြန်ဟင်းတစ်ခွက် ချက်ကျွေးနိုင်ကြပါမည် လော။

ငွေ ငွေ ငွေ

ငွေသာ ပဓာနဟု ဆိုလျှင် သိပ်ရှင်းပါမည်။ အမှန်တရားသည် အကြားရ ဆိုးတတ်သည့် အခါများ ရှိပါသည်။ အတန်းပညာ ထူးချွန်၍ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးကြီးတွေ၊ ရာထူးရာခံကြီးတွေ ရပြီးမှ နောင်ရေး စိတ်မအေးနိုင်သူတွေ ရှိနိုင်ပါသည်။ ထို့အတူ ဆယ်တန်းပင် မအောင်ဘဲ ကုံလုံကြွယ်ဝ နေသူတွေပါ ရှိသည်။ တခြား မကြည့်ပါနှင့်။ ဤ Rich Dad, Poor Dad စာအုပ်ကို ရေးသော Robert Kiyosaki ၏ ဖခင်ရယ်၊ ဘီလ်ဂိတ်ရယ် နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပါ။ ရောဘတ်၏ ဖခင်သည် ပါရဂူဘွဲ့ရ၏ ။ ဟာဝေယံကျွန်းတွင် ထင်ရှားသော ပညာရေးအရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်၏ ။ သူ သေသွားတော့ သားအတွက် ကြွေးစာရင်းသာ ချန်ခဲ့နိုင်သည်။ ဘီလ်ဂိတ်ကတော့ တက္ကသိုလ်မှာ ပထမနှစ်ပပင် ပြီးဆုံးအောင် မတက်လိုက်ရ။ သို့သော် အသက် ၃၀ အရွယ်မှာပင် ကမ္ဘာ့အချမ်းသာ ဆုံး စာရင်းမှာ (ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန် ချမ်းသာသူတွေ စာရင်းမှာ) နံပါတ်တစ်။

ပါရဂူလည်း ဆယ်တန်း တက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဘီလ်ဂိတ်လည်း ဆယ်တန်း တက်ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရခဲ့သော အခြေခံပညာရေးက ကွဲပြားနေလို့လား ဆိုတော့ ကွဲပြားမှု မရှိပေ။ အင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချာ၊ ဓာတု စသည်ဖြင့် အတူတူပင်။ ဘီလ်ဂိတ်ကျတော့မှ သူဌေးဖြစ်နည်း၊ ဥစ္စာ ရှာနည်း ဘာသာတွဲ ယူခဲ့လို့လားဟု မေးနေစရာ မလို။ ဘာကွာသွားပါသလဲ။

ကျောင်းပညာခေါ် အတန်းပညာ (သို့မဟုတ် ဘွဲ့လက်မှတ်) အပေါ် ကိုယ်ပိုင်အမြင် ကွဲသွားကြ၍ သာ ဖြစ်သည်။ ပါရဂူ ဒေါက်တာ ကီယိုဆာကီက လက်ဖြန့်ခံ စားသောက်ခွင့် လက်မှတ်တစ်ခု ရဖို့ ပညာသင်သည်။ ဘီလ်ဂိတ်က ပေးဝေသူ Boss ဖြစ်လာဖို့ ပညာသင်သည်။ အမျိုးသားရေးလှုပ်ရှားမှုကာလမှ စကားတစ်လုံး ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ကျွန်ုပ်ညာရေးနှင့် သခင်ပညာရေး။ တချို့က လုပ်ငန်းကြီးတွေမှာ ဝန်ထမ်း ဝင်လုပ်ပြီး လစာကလေးရဖို့ ပညာသင်

သည်။ တချို့ကတော့ ထိုလုပ်ငန်းကြီးမျိုးတွေ ကိုယ်တိုင်ထူထောင်ဖို့ ပညာသင်သည်။

ရငွေ - သုံးငွေ

ရိုးရိုးလေး ကြည့်လျှင် ရငွေက သုံးငွေထက် ပိုပါက စုငွေကျန်မည်။

သုံးငွေက ပိုများနေ လျှင် ဆင်းရဲတွင်း ပိုနက်နက်လာမည်။

ငွေကြေးကို မစီမံနိုင်၊ မစီမံတတ်သဖြင့် လုပ်အားကို

ရောင်းစားရသူများအဖို့ တစ်လတာ ဝင်သမျှကို တိုင်းသုံးနေရမည်။ ကုန်ဈေးနှုန်းက ပျော့ပျောင်းလျှင် စုငွေ ထွက်လာမည်။ မာကျော လျှင် ရှိတာပြောင်လျှင် ပြောင်မည်။ လူပိန်လျှင် ပိန်မည်။ ငွေကြေးကို စီမံနိုင်လျှင်တော့ ဥစ္စာဓန သည် တိုးပြီးရင်း တိုးနေလိမ့်မည်။

ချွေတာ စုဆောင်း သူဌေးလောင်းဟု ဆိုကြသည်။ ဤစကားမှန်၏ ။

ငွေကို လှည့်နိုင်လျှင် (ဝါ) အကျိုးအမြတ်ထွက်အောင် လည်ပတ်နေနိုင်လျှင် ငွေအင်အား တိုးပွားလာမည်သာ။ လက်ထဲ ထားလျှင် အရင်းအတိုင်းပဲ ရှိမည်။ ဘဏ်တွင်အပ်လျှင် တစ်ကျပ်ခွဲတိုးလောက်တော့ ရမည်။ အရောင်းအဝယ်ကလေး ထက်ထက်မြက်မြက် လုပ်တတ်လျှင် ငါးကျပ်တိုးလောက် ကိုက်လာနိုင် သည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံတတ်လျှင်တော့ ထို့ထက်ပို၍ မြတ်စွန်းလာနိုင်သည်။

Rich Dad, Poor Dad စာအုပ်သည် ဤလို အကျိုးထွက်အောင်

ငွေလည်ပတ်နည်းများကို ရှင်းပြထားသည် ဖြစ်ရာ မူကို သဘောကျမိသဖြင့် ဆက်ဖတ်နေမိတော့သည်။

*